

vané) a to ještě podmíněčně, totiž s tím, že Mořic S. odevzdal žalobkyni bankovní záruku 100.000 Kč. Z dohody té nelze usuzovati, že žalobkyně snad schválila postup žalované při výplatě akreditivu, tím méně pak, že by se byla vzdala nároků proti žalované z porušení smlouvy akreditivní. Informace o dohodě té nic takového nepraví a zjištěné okolnosti tomu nikterak nenasvědčují. Neposoudily proto nižší soudy věc po právní stránce správně, zamítнувše žalobu proto, že nelze žalované přičítati zavinění ve smyslu § 1297 obč. zák. a že vina spočívá jediné na žalobkyni.

Čís. 12030.

Pro dávku z majetku a z přírůstku na majetku (zákon ze dne 8. dubna 1920, čís. 309 sb. z. a n.), třebaže byla uložena dočasnému držiteli fideikomisárního jmění, lze zatížit i jmění fideikomisární tak, by jmění to neslo poměrnou část dávky. Navržena-li k vydobytí této dávky exekuce vnučeným vkladem zástavního práva na fideikomisárních nemovitostech, aniž z návrhu plyne, že jde o dávku vypadající na fideikomisární jmění, lze vnučený vklad zástavního práva povolití jen bez újmy práv substitučních čekatelů.

K vydobytí daně pozemkové uložené držiteli fideikomisárního jmění lze povolití vnučený vklad zástavního práva na fideikomisárních nemovitostech jen bez újmy práv substitučních čekatelů.

(Rozh. ze dne 27. října 1932, R I 791/32.)

Soud první stolice povolil státu k vydobytí dávky z majetku a z přírůstku na majetku a daně pozemkové, exekuci vnučeným zřízením zástavního práva na velkostatku O., na němž byla poznamenána svěřenská substituce. Rekursní soud vyhověl rekursu dlužníka a opatrovníka substituce a nenarozeného potomstva potud, že povolil exekuci vnučeným zřízením zástavního práva bez újmy váznoucích práv substitučních čekatelů. Důvody: Na velkostatku O. jest poznamenána svěřenská substituce. Jest tudíž vlastnické právo nynějšího vlastníka, povinného, časově omezeno, takže má jen právní postavení poživatele (§ 613 obč. zák.). Ježto exekuci má vymáhající strana dosíci uspokojení své pohledávky jen ze jmění dlužníka a exekuce vnučeným vkladem zástavního práva bez dalšího omezení zasáhla i práva svěřenských substitutů, bylo lze povolití navrženou exekuci jen s dodatkem »bez újmy práv substitučních čekatelů«. Názor stížnosti, že na statek zatížený substitučním svazkem lze vésti exekuci jen vnučenou správou nebo vnučeným zřízením práva zástavního, souhlasí-li substituti, není správný, a není správný ani názor stěžovatelův, že exekuce měla býti vůbec zamítnuta (Neumannův komentář k §§ 88, 89 ex. ř.).

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu vymáhajícího věřitele.

Důvody:

Dovolací rekurent se brání proti doložce »bez újmy práv substitučních čekatelů«, kterou rekursní soud, omezuje tak exekuci, připojil k povolení exekuce vnučeným zřízením práva zástavního pro dávku

z majetku a z přírůstku na majetku a pro pozemkovou daň na velkostatku O., zatíženém fideikomisární substitucí. Leč brání se neprávem. Pokud dovolací rekurent proti doložce uvádí, že výhrada doložkou stanovená a o ustanovení § 613 obč. zák. o právech předního dědice se opírající vůbec neplatí, pokud se týče že jí použití nelze, jde-li, jak tomu je v projednávaném případě o závazky veřejnoprávní, nelze s názorem tím v jeho všeobecnosti souhlasiti, neboť není proň v zákoně opory. Záleží na povaze veřejnoprávního závazku, pokud se týče na předpisech závazku toho se týkajících. Ohledně dávky z majetku a z přírůstku na majetku, i když se ukládá dočasnému držiteli majetku (§§ 2, 7, 54 zákona čís. 309/1920) jako jeho osobní povinnost, dopouští zákon (§ 55 odstavec osmý), protože jde o dávku v podstatě kmen majetku postihující, že lze pro dávku použití a zatížení i jmění fideikomisární, a to tak, by jmění to neslo poměrnou část dávky. Nebylo tudíž překážky, by nebyla povolena exekuce pro dávku bez výhrady, avšak bez výhrady jen potud, pokud se dávka týkala jmění fideikomisární substitucí stíženého a na jmění to vypadala. Že jde o takovou dávku, pokud se týče o její část na fideikomisární jmění vypadající, musilo býti soudu exekuci povolujícímu vzhledem k poznámce substituce doloženo, což se však nestalo, z výkazu nedoplatku to bezpečně nevyplývá, takže rekursní soud nepochybil, když onu doložku odpovídající ustanovení § 613 obč. zák. (sb. n. s. 4500, 5052, 6412) k povolení exekuce připojil a tak exekuci omezil. Co se týče nedoplatků pozemkové daně, není ustanovení (zákon čís. 76/1927), že nemovitost, již se daň týče, všeobecně za tuto daň ručí. Zákon stanoví jen pro případ vnučené správy nebo exekučního prodeje přednostní zástavní právo na zavazené nemovitosti pro dvouleté (tříleté) nedoplatky pozemkové daně. Jinak lze dobytí zástavního práva pro daň pozemkovou proti držiteli nemovitosti daní povinnému (§ 95 zákona čís. 76/1927), pokud mu nemovitost patří. Protože daní povinnému patří velkostatek O. jen v rozsahu obmezeném podle § 613 obč. zák., bylo lze povolití navrženou exekuci s omezením tomu odpovídajícím. Doložka, pokud se týče výhrada rekursním soudem připojená je tedy i co se týče pozemkové daně odůvodněna.

Čís. 12031.

Otázku, zda jde o zbytečné hromadění exekučních návrhů ve smyslu §§ 14, 27 a 41 ex. ř., jest vždy posuzovati podle okolností případu a míti na zřeteli, že vymáhající věřitel má právo, by jeho pohledávka byla uspokojena ze jmění povinného co nejdříve.

Vymáhajícímu věřiteli nelze upřítí právo, by za exekuce na movitosti, z jichž prodeje nemohl za daných okolností očekávati brzké uspokojení své pohledávky, podal nový exekuční návrh na zabavení a přikázání k vybrání pohledávky povinného.